

Avenc d'en Sendo

Matadepera

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Punta dels Caus Cremats
Emplaçament Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac
Alçada: 695

Coordenades:

Latitud: 41.6306
Longitud: 1.98777
UTM Est (X): 415686
UTM Nord (Y): 4609258

Classificació

Número de fitxa 08120 - 236
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08119A005000090000YK
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dg., 28/03/2021 - 10:04

Descripció

L'avenc d'en Sendo està situat a la capçalera d'un torrent que neix al nord-est de la Punta dels Caus Cremats, en ple Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i serra de l'Obac. L'accés es fa a partir de l'àrea d'esplai del Torrent de l'Escaiola. Un cop travessada l'àrea d'esbarjo, a mà esquerra surt un camí que mena fins a un torrent. Un cop aquí enfilar-se pel marge dret del torrent, ja que aquest està molt embardissat.

Unes pedres pintades senyalen l'accés. Un cop dins el bosc, seguir el corriolet que ressegueix el torrent pel seu vessant dret fins arribar a un revolt molt tancat on ja s'observa una gran quantitat de rocs. L'avenc està situat justament en el vessant contrari, dessota els roures, en un lloc molt ombrívol i de gran bellesa.

Té 27 metres de fondària, amb un recorregut de 100 metres.

La boca, de 2'5 metres de llargada per 1 metre d'ample, dóna pas a un pou de 7 metres de fondària molt erosionat. Un cop aquí, hi ha varies galeries. Remuntant en direcció oest, se segueix per una galeria que comunica fins a una sala no massa gran des de la qual s'inicien dues ramificacions de pocs metres de recorregut.

Des de la base del pou d'entrada, es pot accedir per una mena de rampa en direcció sud-oest, que remunta fins a l'inici del pou.

En un extrem, abans de baixar, es localitza una altra galeria que també condueix fins una saleta. I bans, una gatera que s'enfila vers la saleta de les galeries del sector oest.

Un cop a baix del pou principal s'accedeix a una sala de 9 m per 6 m. I des d'aquí a d'altres conductes i un pou que desemboca a l'altre extrem de la sala inferior. A partir d'aquí cal progressar arrossegats fins a trobar un eixamplament i novament arrossegats fins que un gran bloc barra el pas. Hi ha altres conductes omplerts de grava.

Observacions:

Els boixos que hi ha en aquest sector estan molt malmesos degut a l'atac de les erugues de la papallona del boix (*Cydalima perspectalis*). Es tracta d'una plaga originària de les regions subtropicals humides de l'est d'Àsia. Des d'Alemanya, detectada per primera vegada l'any 2007, s'ha anat estenent per tot el continent, seguint la progressió típica d'una espècie altament invasora i destructiva.

S'alimenten de les fulles de boix (*Buxus sempervirens*). La papallona és vistosa, de color blanc, amb un antifaç a tot el voltant de les ales de color marró molt fosc tirant a negre, molt fàcil d'identificar. El seu atac debilita la planta fins a provocar-li la mort.

Es recomana no entrar si no és amb un professional de l'espeleologia. La pràctica de d'aquest esport comporta un factor de risc elevat si no es tenen uns coneixements tècnics bàsics que es poden adquirir a la Federació Catalana d'Espeleologia.

Història

L'any 1972 surt per primera vegada referenciat en la guia del mapa de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'obac de l'editorial Alpina, on només s'explica que s'ha localitzat una cavitat de 9 metres de fondària. Es desconeix quines varen ser els primers espeleòlegs que varen visitar la cavitat. L'any 1976, membres de la SIS CET van accedir novament a l'avenc desobstruint un pas estret a la base del pou d'entrada i a més, realitzaren el primer aixecament topogràfic. L'any 1985, José A. Pérez, membre del GES – CM Terrassa, descobrí una nova sala i el pou lateral que comunica amb la sala final i finalment amb altres companys desobstruïren alguns punts de la zona terminal de l'avenc.

Els avencs són cavitats naturals on predomina la component vertical. Poden ser d'un sol pou o amb varis i comunicats entre sí a través de galeries. La majoria d'avencs són el resultat d'infiltracions disperses, però

d'altres, coneguts com els engolidors, absorbeixen un curs considerable d'aigua. Els avencs que es produeixen per la dissolució de la roca necessiten que sigui soluble a l'aigua. La més adient és la roca calcària, que al reaccionar amb l'aigua es dissol formant formes geomorfològiques denominades carst.

L'any 1889, el francès Edouard Alfred Martel, els batejà amb el nom d'avenc, nom d'origen occità "aven". A Catalunya però poden rebre altres noms, tot i que el més popular és "avenc": bòfia, canya, caricau, grallera, forat, cigalera, bavorell, pou o bufador.

Existeixen tres tipus d'avencs. Els de dissolució, que es troben a la zona no saturada o d'infiltració d'un massís, on l'aigua té un sentit descendent a partir de les fissures verticals, que amb el temps i de mica en mica dissoldrà la roca, formant els pous. Aquests s'aniran engrandint i agafen una forma normalment de secció circular o el·líptica.

Els avencs per enfonsament, són el resultat de l'esfondrament d'una volta rocosa degut al buit del dessota. Són més grans, amb les formes més arrodonides i a la base acostumen a tenir un amuntegament de blocs irregulars.

Finalment hi ha el que s'anomena esquerdes de desprendiment. Aquests avencs es formen quan s'obra una esquerda a prop d'un cingle; són estrets i en forma de tascó. Es poden trobar entre les capes que han lliscat horitzontalment entre elles.

La primera exploració de l'avenc fou el dia 13 d'octubre de 1913 sota la direcció de M. Faura i Sans, acompanyat per membres del Centre Excursionista de Catalunya, com Sagués, Pineda, Cuyàs, Folch i Amat i possiblement per membres del Centre Excursionista de Terrassa. Faura en publicà una petita i gairebé desapareguda ressenya a la Il·lustració Catalana de 1913.

La segona exploració, data del 9 de juliol de 1932 per un grup format per 21 membres del Club Muntanyenc Barcelonès, sota la direcció de Nadal Llopis Lladó. Segons consta només comptaven amb 15 metres d'escala i l'accés i sortida al pou es va haver de fer amb cordes. Van fer la primera topografia de l'avenc.

Entre aquests anys i el 1979 en què es fa la segona topografia. Probablement a principis dels anys setanta, membres del GES'CMB devia explorar l'avenc i desobstruir la gatera, per sota la colada, ja que ni l'any 1913 i 1932 es coneixia la seva existència, i per tant calia remuntar la colada per arribar als conductes finals.

El mes d'abril de 2016 el grup d'Espeleoindex actualitzen la fitxa de l'avenc. Localitzen una nova topografia realitzada a principis de l'any 1970 amb motiu de la preparació del volum III del catàleg espeleològic de la província de Barcelona que no va editar-se mai.

Bibliografia

Enllaços d'interès:

[Federació Catalana d'Espeleologia](#)

[Espeleo Index](#)

